

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 130/2020-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Jablonskou, Letná 47, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 84/2017 z 30. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2019 osobne doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenia základných práv

podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So 84/2017 z 30. januára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je poberateľkou vdovského dôchodku po svojom manželovi [REDAKOVANÉ], ktorý zomrel [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľke bol vdovský dôchodok vypočítaný z invalidného dôchodku jej zomrelého manžela postupom podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“) a vyplácaný od [REDAKOVANÉ] do 19. februára 2003. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) z 8. marca 2003 bolo sťažovateľke podľa § 48 zákona o sociálnom zabezpečení vyplácanie vdovského dôchodku od 20. februára 2003 zastavené.

2.1 Dňa 1. januára 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorým sa zrušil zákon o sociálnom zabezpečení. Sťažovateľka žiadosťou z 5. marca 2004 požiadala Sociálnu poisťovňu o uvoľnenie výplaty vdovského dôchodku od 1. januára 2004 v súlade s § 264 ods. 2 zákona o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa žiadosti sťažovateľky z 5. marca 2004 vyhovel a rozhodnutím č. 485 411 1710 z 23. marca 2003 upravila od 20. januára 2004 sumu vdovského dôchodku sťažovateľky na sumu 4 533 Sk mesačne.

3. Listom z 12. februára 2014 sťažovateľka s poukazom na § 74 ods. 6 a § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení požiadala Sociálnu poisťovňu o prehodnotenie sumy vdovského dôchodku. Sociálna poisťovňa rozhodnutím č. 485 411 1710 0 z 22. apríla 2014 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“) zamietla žiadosť sťažovateľky o prehodnotenie sumy vdovského dôchodku.

3.1 Proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne sťažovateľka podala na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) odvolanie. O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Sd 45/2014 z 12. júla 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne zrušil. Predmetným rozsudkom zároveň krajský súd vylúčil na samostatné konanie opravné prostriedky navrhovateľky proti rozhodnutiam

odporcu (Sociálna poisťovňa, pozn.) č. 485 411 1710 0 zo 4. decembra 2014 a z 3. decembra 2015.

3.2 Sociálna poisťovňa sa s rozsudkom krajského súdu nestotožnila a podala proti tomuto rozhodnutiu na najvyššom súde odvolanie. Najvyšší súd na základe odvolania podaného Sociálnou poisťovňou rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil.

4. Sťažovateľka považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za neodôvodnený a arbitrárny. Tvrdí, že najvyšší súd tým, že neaplikoval na jej prípad ustanovenia § 74 ods. 6 a § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 310/2006 Z. z.“), ustanovenia účinné v čase od 1. augusta 2006 do 31. decembra 2007 v znení tak, ako ich uvádza sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, a tento svoj postup v napadnutom rozsudku náležite nevysvetlil, porušil jej základné práva podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4.1 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti výslovne uvádza text § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. (cit.: „*Nárok na vdovský dôchodok, ktorého suma bola určená z invalidného dôchodku zomretého manžela zaniká aj dňom, v ktorom zomretý manžel by dovърšil dôchodkový vek. Nárok na vdovský dôchodok vznikne znovu, ak zomretý manžel uvedený v prvej vete by splnil ku dňu dovърšenia dôchodkového veku podmienky nároku na starobný dôchodok.*“) a § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. (cit.: „*Suma vdovského dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa § 74 ods. 6 druhej vety, je 60% sumy starobného dôchodku, na ktorý by mal nárok zomretý manžel ku dňu dovърšenia dôchodkového veku.*“) a tvrdí, že jej „v súlade s § 74 ods. 6 prvej vety zanikol k 18.1.2007 nárok na vdovský dôchodok priznaný od [REDAKOVANÉ] podľa § 45 z.č. 100/1988Zb. prvotným rozhodnutím Sociálnej poisťovne r.č. 48 54 11 1710 zo dňa 8.3.2002, t.j. ku dňu dovърšenia dôchodkového veku zomrelého manžela, z dôvodu, že predmetný vdovský dôchodok bol určený zo sumy invalidného dôchodku zomrelého manžela, na ktorý splnil podmienky nároku ku dňu smrti. Sťažovateľke dňa 19.1.2007, podľa

§ 74 ods.6 druhá veta z. č. 461/2003 v znení z.č. 310/2006 Z. z., vznikol znova nárok na vdovský dôchodok, pretože zomretý manžel ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku (19.1.2007) podľa § 65ods. 1 z.č.461/2003 Z.z. by splnil podmienky nároku na starobný dôchodok, keďže bol dôchodkovo poistený viac ako 10 rokov“, v nadväznosti na čo bola Sociálna poisťovňa, v danom prípade na základe jej písomnej žiadosti, povinná prehodnotiť výšku jej vdovského dôchodku v súlade s § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. S poukazom na uvedené tak sťažovateľka napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorým tento zmenil rozsudok krajského súdu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ktorým Sociálna poisťovňa zamietla žiadosť sťažovateľky o prehodnotenie sumy vdovského dôchodku, považuje za nezákonný.

4.2 Sťažovateľka zároveň v ústavnej sťažnosti namieta, že najvyšší súd vo svojom napadnutom rozsudku vychádzal okrem iného aj zo záverov vyplývajúcich z jeho rozhodnutí vo veci sp. zn. 9 So 186/2014 a sp. zn. 9 So 179/2011, ktoré však podľa názoru sťažovateľky s jej prípadom vôbec nesúvisia, v nadväznosti na čo sťažovateľka taktiež považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za nezákonný.

5. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„1. Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovuje, že základné právo sťažovateľky uvedené v čl. 39 ods. 1 Ústavy SR – na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, ako aj pri strate živiteľa a v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR – domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom súde, t.j. na Najvyššom súde SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd – na to, aby záležitosť bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná boli rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 9 So 84/2017 zo dňa 30.1.2019 o vdovskom dôchodku porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 9 So 84/2017 zo dňa 30.1.2019 o vdovskom dôchodku ruší a vracia na opätovné prejednanie veci.“

5.1 Sťažovateľka si zároveň v ústavnej sťažnosti uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 346,26 €.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duľovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 schváleného 27. mája 2020 bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditiš a Libor Duľa.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri strate živiteľa podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

12. Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

16. Ústavný súd považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa zásadne obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

18. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

19. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o odvolaní aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť je alebo nie je opodstatnená.

20. Sťažovateľka v rámci svojej sťažnostnej argumentácie spochybňuje ústavnú udržateľnosť právneho názoru najvyššieho súdu, ktorý tento vyjadril vo svojom napadnutom rozsudku, podľa ktorého sťažovateľke ku dňu 18. januára 2007 nezanikol nárok na vdovský dôchodok priznaný jej od [REDAKOVANÉ] podľa § 45 zákona

o sociálnom zabezpečení (vypočítaný z invalidného dôchodku zomretého manžela, pozn.) z dôvodu, že 19. januárom 2007 by jej zomrelý manžel dovŕšil dôchodkový vek a že následne, počnúc uvedeným dňom, jej znovu nevznikol nárok na vdovský dôchodok z dôvodu, že jej zomrelý manžel by týmto dňom, keď by dosiahol dôchodkový vek, splnil všetky zákonom požadované podmienky na vznik nároku na starobný dôchodok, v dôsledku čoho jej mal byť vdovský dôchodok v súlade s § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení vypočítaný práve zo starobného dôchodku jej nebohého manžela.

20.1 Sťažovateľka zároveň v ústavnej sťažnosti namieta, že právny názor vyslovený najvyšším súdom v napadnutom rozsudku sa opiera o právne závery vyplývajúce z rozhodnutí najvyššieho súdu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 186/2014 z 30. novembra 2016 a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 9 So 179/2011 z 31. októbra 2012), ktoré s vecou sťažovateľky nesúvisia, v dôsledku čoho podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd na jej prípad neaplikoval relevantné právne normy – § 74 ods. 6 a § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., čím došlo k porušeniu ňou označených práv.

21. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol (s. 8 – 10):

«[Navrhovateľke bol rozhodnutím odporkyne zo dňa 08.03.2002 priznaný vdovský dôchodok podľa § 45 zákona č. 100/1988 Zb., ktorý poberala od ██████████. Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá založila vznik nároku navrhovateľky na vdovský dôchodok, bola smrť manžela, ktorý zomrel dňa ██████████, t. j. za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. Ku dňu podania žiadosti, t. j. ku dňu 12.02.2014 o prehodnotenie vdovského dôchodku bola navrhovateľka stále poberateľkou vdovského dôchodku, nakoľko jej nárok stále trval. Vzhľadom na to, že nárok na dávku - vdovský dôchodok jej nezanikol, nebolo možné opätovne rozhodovať o tom istom nároku. Nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, ktorá vo vyjadrení k odvolaniu odporkyne proti rozsudku krajského súdu uviedla, že dňa 18.01.2007 podľa § 74 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. jej zanikol nárok na vdovský dôchodok z dôvodu, že v tento deň by jej zomrelý manžel dovŕšil dôchodkový vek, ani s tvrdením, že odporkyňa jej aj po 18.01.2007 neoprávnene vypláca sumu vdovského dôchodku určenú z invalidného dôchodku jej zomrelého manžela napriek tomu, že jej

v súlade s § 74 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. k 19.01.2007 vznikol znovu nárok na vdovský dôchodok, keďže jej zomrelý manžel by splnil ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku podmienky nároku na starobný dôchodok. Uvedené tvrdenia navrhovateľky si navzájom odporujú, nakoľko na jednej strane tvrdí, že jej nárok zanikol a vznikol jej nový nárok na vdovský dôchodok a na druhej strane tvrdí, že sa podaním žiadosti zo dňa 12.02.2014 nedomáha priznania vdovského dôchodku, ale žiada len o jeho prehodnotenie. Odvolací súd mal za to, že zo žiadosti navrhovateľky je zrejmé, že nežiadala priznanie toho istého nároku na dávku, ale chcela prehodnotiť existujúci nárok na vdovský dôchodok k dátumu 19.01.2007.

Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9So/186/2014 zo dňa 30.11.2016 konštatoval, že „Zákon č. 461/2003 Z. z. vo svojich prechodných ustanoveniach upravuje nároky na dávky vzniknuté pred 01.01.2004, resp. pri opätovnom vzniku nároku na dávku (§ 264 vdovský dôchodok), avšak v žiadnom ustanovení neumožňoval posúdenie na opätovný vznik nároku na vdovský dôchodok podľa predpisov účinných po 01.01.2004, pokiaľ rozhodujúca skutočnosť, ktorá zakladá vznik nároku na vdovský dôchodok (smrť manžela) nastala za účinnosti predpisov platných do 31.12.2003 a za účinnosti predchádzajúcich predpisov zanikol aj nárok na túto dávku. Možnosť opätovného vzniku nároku na vdovský dôchodok skutočne upravuje až zákon č. 407/2015 Z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z., avšak nie v ustanovení § 74, ale v ustanovení § 293dm pri splnení tam uvedených podmienok. Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle možnosť vzniku opätovného nároku na vdovský dôchodok podľa ustanovenia § 74 zákona č. 461/2003 Z. z., na ktorý vznikol a zanikol nárok podľa predpisov účinných pred 01.01.2004, ako si to vykladá navrhovateľka, nie je zrejmý účel a zmysel prijatia ustanovenia § 293dm.“

Vzhľadom na to, že navrhovateľke od priznania vdovského dôchodku nezanikol nárok na túto dávku, nie je dôvod postupovať ani podľa § 293dm zákona č. 461/2003 Z. z..

Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 9So/179/2011 zo dňa 31.10.2012 uviedol, že „Rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nároku na vdovský dôchodok, je deň smrti občana, po ktorom vzniká nárok na túto dávku.“ V prejednávanej veci nastala táto rozhodujúca skutočnosť dňa [REDAKOVANÉ], t. j. za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že zákon č. 461/2003 Z. z. vo svojich prechodných ustanoveniach upravuje nároky na dávky vzniknuté pred 01.01.2004, resp. pri opätovnom

vzniku nároku nadávku, ak nárok na ňu zanikol (§ 293dm zákona č. 461/2003 Z. z.), avšak v žiadnom ustanovení neumožňoval opätovný vznik nároku na vdovský dôchodok podľa predpisov účinných po 01.01.2004, čo je aj prípad navrhovateľky. To znamená, že nie je možné prehodnotiť jej nárok na vdovský dôchodok po manželovi zomrelom dňa [REDACTED] podľa podmienok uvedených v 74 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. ku dňu 19.01.2007.]»

22. Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

23. Podľa § 45 zákona o sociálnom zabezpečení vdova má nárok na vdovský dôchodok po manželovi, ktorý a) splnil ku dňu smrti podmienky pre nárok na starobný dôchodok alebo splnil ku dňu smrti podmienku doby zamestnania potrebnej pre nárok na invalidný dôchodok alebo dôchodok za výsluhu rokov alebo zomrel následkom pracovného úrazu, prípadne úrazu alebo ochorenia uvedeného v § 34 alebo b) bol požívateľom starobného, invalidného, čiastočného invalidného dôchodku alebo dôchodku za výsluhu rokov.

24. Podľa § 47 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení vdovský dôchodok tvorí 60 % starobného, invalidného dôchodku alebo dôchodku za výsluhu rokov, na ktorý mal alebo by mal nárok manžel v čase smrti; pri splnení podmienok nároku na dva dôchodky sa vdovský dôchodok vypočítava z vyššieho dôchodku.

25. Podľa § 48 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení ak je vdova zárobkovo činná, kráti sa vdovský dôchodok o polovicu sumy, o ktorú úhrn vdovského dôchodku a priemeru hrubých príjmov zo zárobkovej činnosti dosiahnutých za obdobie nepresahujúce 12 kalendárnych mesiacov prevyšuje sumu 4 500 Sk mesačne; po uplynutí tohto obdobia sa výška kráteného dôchodku podľa skutočne dosiahnutých zárobkov spätne neupravuje.

26. Podľa § 260 ods. 1 zákona o sociálnom poistení dávky nemocenského poistenia, dávky dôchodkového zabezpečenia, plnenia vyplývajúce z nárokov na náhradu škody

spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, peňažná náhrada a podpora v nezamestnanosti, priznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, sa považujú po 31. decembri 2003 za dávky podľa tohto zákona, a to v sume, v akej patrili k 31. decembru 2003; ak nárok na výplatu týchto dávok, plnení, peňažnej náhrady a podpory v nezamestnanosti trval k 31. decembru 2003, dávky, plnenia, peňažná náhrada a podpora v nezamestnanosti sa vyplácajú aj po tomto dni za podmienok ustanovených predpismi účinnými do 31. decembra 2003, ak tento zákon neustanovuje inak. Nárok na výplatu starobného dôchodku a pomerného starobného dôchodku, ktoré boli priznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004, sa posudzuje po 31. decembri 2003 podľa predpisu účinného od 1. januára 2004.

27. Podľa § 264 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vdove, ktorá má podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 nárok na vdovský dôchodok, vypláca sa vdovský dôchodok aj po tomto dni, ak spĺňa podmienky nároku na vdovský dôchodok a jeho výplatu podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, ak tento zákon neustanovuje inak.

27.1 Podľa § 264 ods. 2 zákona o sociálnom poistení ak vdova spĺňa po 31. decembri 2003 podmienky nároku na vdovský dôchodok a tento dôchodok sa k 1. januáru 2004 nevypláca z dôvodu súbehu s príjmom zo zárobkovej činnosti alebo z tohto dôvodu sa vypláca v nižšej sume, vdovský dôchodok sa od splátky dôchodku splatnej po 31. decembri 2003 na základe žiadosti upraví na sumu, v akej by sa vyplácal k 31. decembru 2003 bez obmedzenia z dôvodu súbehu s príjmom zo zárobkovej činnosti.

28. Podľa § 293dm ods. 1 zákona o sociálnom poistení (ustanovenie účinné od 1. januára 2016, pozn.) vdova, ktorej manžel zomrel pred 1. júlom 2003 a zanikol jej nárok na vdovský dôchodok, má nárok na vdovský dôchodok, ak spĺňa podmienky nároku na vdovský dôchodok a jeho výplatu podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004; na lehotu dvoch rokov alebo piatich rokov podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004 sa neprihliada. Suma vdovského dôchodku podľa prvej vety sa určí podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004 vrátane úpravy a zvýšenia vdovského dôchodku podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2016, ktoré by patrili odo dňa splnenia podmienok nároku na

vdovský dôchodok. Suma vdovského dôchodku sa z dôvodu súbehu s príjmom zo zárobkovej činnosti neznižuje.

28.1 Podľa § 293dm ods. 2 zákona o sociálnom poistení (ustanovenie účinné od 1. januára 2016, pozn.) vdova, ktorej manžel zomrel pred 1. januárom 2004 a zanikol jej nárok na výplatu vdovského dôchodku, má nárok na výplatu vdovského dôchodku, ak spĺňa podmienky nároku na výplatu vdovského dôchodku podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004; na lehotu dvoch rokov alebo piatich rokov podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004 sa neprihliada. Suma vdovského dôchodku podľa prvej vety sa určí tak, že suma vdovského dôchodku, ktorá patrila ku dňu predchádzajúcemu zániku nároku na výplatu vdovského dôchodku, sa zvýši odo dňa splnenia podmienok nároku na výplatu vdovského dôchodku podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2016.

29. Podľa § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení platného a účinného v čase od 1. augusta 2006 do 31. decembra 2007 na nárok vdovca na vdovecký dôchodok po manželke platia odseky 1 až 5 rovnako.

30. Podľa § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení (platného a účinného v čase od 1. augusta 2006 do 31. decembra 2007, pozn.) v znení zákona č. 310/2006 Z. z. suma vdovského dôchodku, na ktorý vznikne znovu nárok podľa § 74 ods. 6 druhej vety, je 60 % sumy starobného dôchodku, na ktorý by mal nárok zomretý manžel ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku.

31. Podľa § 113 ods. 2 zákona o sociálnom poistení nárok na dávku a nárok na jej výplatu zaniká dňom smrti fyzickej osoby, ktorá splnila podmienky nároku na dávku a podmienky nároku na výplatu dávky, ak tento zákon neustanovuje inak.

32. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že sťažovateľka je na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne č. 4854111710 z 8. marca 2002 poberateľkou vdovského dôchodku po svojom manželovi, ktorý zomrel [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľke bol vdovský dôchodok vypočítaný s poukazom na § 45 zákona o sociálnom zabezpečení z invalidného dôchodku jej zomrelého manžela postupom podľa zákona

o sociálnom zabezpečení, keďže manžel sťažovateľky, ktorý zomrel pred dovŕšením dôchodkového veku, nebol poberateľom žiadnej dôchodkovej dávky, ku dňu smrti nesplnil podmienky pre nárok na starobný dôchodok, ale k tomuto dňu v zmysle § 45 zákona o sociálnom zabezpečení splnil podmienku doby zamestnania potrebnej na nárok na invalidný dôchodok. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je ďalej zrejmé, že sťažovateľke nárok na vdovský dôchodok priznaný jej rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 4854111710 z 8. marca 2002 nikdy nezanikol, keďže v prípade sťažovateľky nenastala žiadna skutočnosť, s ktorou by zákon spájal zánik jej nároku na vdovský dôchodok. V čase od 20. februára 2003 do 20. januára 2004 došlo síce vo vzťahu k sťažovateľke k pozastaveniu vyplácania vdovského dôchodku, ktorý jej bol priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 4854111710 z 8. marca 2002 s poukazom na § 48 ods. 1 zákona o sociálnom zabezpečení, teda z dôvodu jeho súbehu s príjmom zo zárobkovej činnosti sťažovateľky, nie však z dôvodu jeho zániku. Sťažovateľke bolo vyplácanie vdovského dôchodku následne obnovené, počnúc 20. januárom 2004, na základe jej žiadosti, a to s poukazom na § 264 ods. 2 zákona o sociálnom poistení.

33. K námietke sťažovateľky, ktorou spochybňuje právny názor najvyššieho súdu, že v jej prípade nedošlo v súlade s § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení (v znení prezentovanom sťažovateľkou, pozn.) k zániku nároku na vdovský dôchodok a jeho následnému vzniku s poukazom na skutočnosť, že jej manžel, ktorý zomrel [REDAKOVANÉ], by splnil ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku, t. j. k 18. januáru 2007, podmienky nároku na starobný dôchodok, ústavný sud ďalej uvádza:

33.1 Z obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd v danej veci dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nenastala žiadna skutočnosť, v dôsledku ktorej by v súlade so zákonom došlo u sťažovateľky k zániku nároku na vdovský dôchodok po jej nebohom manželovi, a ani skutočnosť, na základe ktorej by mal u sťažovateľky opätovne vzniknúť nárok na vdovský dôchodok, a zdôraznil, že rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nároku na vdovský dôchodok, je deň smrti občana, po ktorom vzniká nárok na túto dávku. Keďže rozhodujúca skutočnosť, na základe ktorej vznikol sťažovateľke nárok na vdovský dôchodok, nastala [REDAKOVANÉ] (deň smrti manžela sťažovateľky, pozn.), t. j. za účinnosti zákona o sociálnom zabezpečení,

posudzujú sa dôvody vzniku a zániku nároku na vdovský dôchodok práve podľa tohto zákona. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku zároveň poukázal na to, že k 31. decembru 2003 došlo k zániku účinnosti zákona o sociálnom zabezpečení a, počnúc 1. januárom 2004, nadobudol účinnosť zákon o sociálnom poistení, ktorý upravuje nároky na dávky vzniknuté pred 1. januárom 2004, resp. pri opätovnom vzniku nároku na dávku, ak nárok na ňu zanikol až v § 293dm (ustanovenie účinné až od 1. januára 2016; spolu s uvedeným pozri § 260 ods. 1 zákona o sociálnom poistení). Zároveň dodal, že s výnimkou uvedeného ustanovenia zákon o sociálnom poistení neobsahuje žiadne ďalšie ustanovenie, ktoré by umožňovalo opätovný vznik nároku na vdovský dôchodok (v prípade, keď skutočnosť, ktorá zakladá prvotný vznik nároku na vdovský dôchodok, t. j. smrť občana, po ktorom vzniká nárok na túto dávku, nastala pred 1. januárom 2004, pozn.) podľa predpisov účinných po 1. januári 2004.

33.2 V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné dodať, že text § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., tak ako ho uviedla sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, (cit.: *„Nárok na vdovský dôchodok, ktorého suma bola určená z invalidného dôchodku zomretého manžela zaniká aj dňom, v ktorom zomretý manžel by dovŕšil dôchodkový vek. Nárok na vdovský dôchodok vznikne znovu, ak zomretý manžel uvedený v prvej vete by splnil ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku podmienky nároku na starobný dôchodok.“*), nebol obsahom zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z. V rozhodujúcom čase, na ktorý poukazuje sťažovateľka v ústavnej sťažnosti, t. j. v čase od 1. augusta 2006 do 31. decembra 2007, § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení obsahoval úpravu, v zmysle ktorej na nárok vdovca na vdovecký dôchodok po manželke platia odseky 1 až 5 rovnako. Pokiaľ teda najvyšší súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že zákon o sociálnom poistení s výnimkou § 296dm neobsahoval a neobsahuje žiadne ďalšie ustanovenie, ktoré by umožňovalo opätovný vznik nároku na vdovský dôchodok (v prípade, keď skutočnosť, ktorá zakladá prvotný vznik nároku na vdovský dôchodok, t. j. smrť občana, po ktorom vzniká nárok na túto dávku, nastala pred 1. januárom 2004, pozn.) podľa predpisov účinných po 1. januári 2004 a na prípad sťažovateľky pre účely posúdenia splnenia podmienok pre zánik a opätovný vznik nároku na vdovský dôchodok neaplikoval § 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení, ktorý upravuje podmienky nároku vdovca na vdovecký dôchodok po manželke

(podmienky v zákone upravené rovnako ako v prípade nároku vdovy na vdovský dôchodok po manželovi, pozn.), ústavný súd považuje tento záver za ústavne akceptovateľný.

34. K podobnému záveru dospel ústavný súd aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že najvyšší súd na vec neaplikoval § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., v zmysle ktorého suma vdovského dôchodku, na ktorý vznikne znovu nárok podľa § 74 ods. 6 druhej vety, je 60 % sumy starobného dôchodku, na ktorý by mal nárok zomretý manžel ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku. Ústavný súd konštatuje, že keďže v danom prípade sťažovateľke nárok na vdovský dôchodok priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 4854111710 z 8. marca 2002 nikdy nezanikol (pozri bod 33 odôvodnenia), logicky jej nemohol ani opätovne vzniknúť, a teda v danom prípade nebol dôvod na to, aby najvyšší súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znenia naostatok citovaného ustanovenia, pretože mu k tomu chýbal podklad v ustanovení, na ktoré toto ustanovenie odkazuje (§ 74 ods. 6 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom v predmetnom čase), aj keď je vtedajšie znenie ustanovenia § 75 ods. 4 zákona o sociálnom poistení v príslušnom smere mäťúce. Zákon č. 310/2006 Z. z. priniesol sťažovateľkou predpokladanú zmenu v celom jej „dvojzložkovom“ komplexe len vo vzťahu k sirotskému (nie vdovskému) dôchodku (§ 76 ods. 5 a § 77 ods. 4 zákona o sociálnom poistení), avšak ani v danom prípade predpokladaná zmena nebola na základe označených ustanovení vykonateľná, keďže § 76 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, teda ustanovenie, na ktoré odkazovalo ustanovenie § 77 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, nikdy nenadobudlo účinnosť (odklad účinnosti, na ktorý priamo nadviazalo zrušenie). Obsah všetkých troch ustanovení zákona o sociálnom poistení komentovaných v tomto bode (§ 75 ods. 4, § 76 ods. 5 a § 77 ods. 4) bol potom negovaný (zmenou znenia alebo vypustením) zákonom č. 555/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 1. januára 2008. Na dôvažok ústavný súd dodáva, že aj z dôvodovej správy k zákonu č. 310/2006 Z. z. k bodu 161 vyplýva, že „nárok na pozostalostné dôchodky vymerané v období pred 1. januárom 2008 z invalidného dôchodku zomrelého nezanikajú dňom, v ktorom by zomrelý dovŕšil dôchodkový vek“. Teda aj z predmetnej dôvodovej správy je možné usúdiť, že nikdy nebola zámerom zákonodarcu právna úprava, v zmysle ktorej by

nárok na pozostalostný dôchodok vymeraný v období pred 1. januárom 2008, v danom prípade vdovský dôchodok, ktorého suma bola určená z invalidného dôchodku zomretého manžela, zanikol dňom, v ktorom by zomretý manžel dovŕšil dôchodkový vek, a následne aby nárok na vdovský dôchodok vznikol znovu, ak zomretý manžel uvedený v prvej vete by splnil ku dňu dovŕšenia dôchodkového veku podmienky nároku na starobný dôchodok. S poukazom na uvedené tak ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľky za neopodstatnenú.

35. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej mal najvyšší súd na jej vec aplikovať právne závery vyplývajúce z rozhodnutí vydaných vo veciach, ktoré podľa názoru sťažovateľky nemajú súvis s jej prípadom, k tomu ústavný súd uvádza, že závery vyplývajúce z meritórnych rozhodnutí najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 9 So 179/2011 a vo veci sp. zn. 9 So 186/2014, na ktoré najvyšší súd vo svojom napadnutom rozsudku poukazuje (pozri bod 21 odôvodnenia), sú relevantné aj v prípade sťažovateľky, keďže riešia otázku použitia právnej úpravy, predmetom ktorej je posúdenie nároku (jeho vzniku, zániku a opätovného vzniku, pozn.) na vdovský dôchodok, obsiahnutej v zákone o sociálnom zabezpečení, ako aj v zákone o sociálnom poistení, pričom od zodpovedania uvedenej otázky záviselo aj rozhodnutie vo veci sťažovateľky. Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd považuje aj túto námietku sťažovateľky za neopodstatnenú.

36. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

37. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

38. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

39. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka porušenie základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu odvíja od pre ňu negatívneho konečného rozhodnutia najvyššieho súdu v jej právnej veci.

40. Ústavný súd konštatuje, že o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

41. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a porušením základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 39 ods. 1 ústavy, a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu